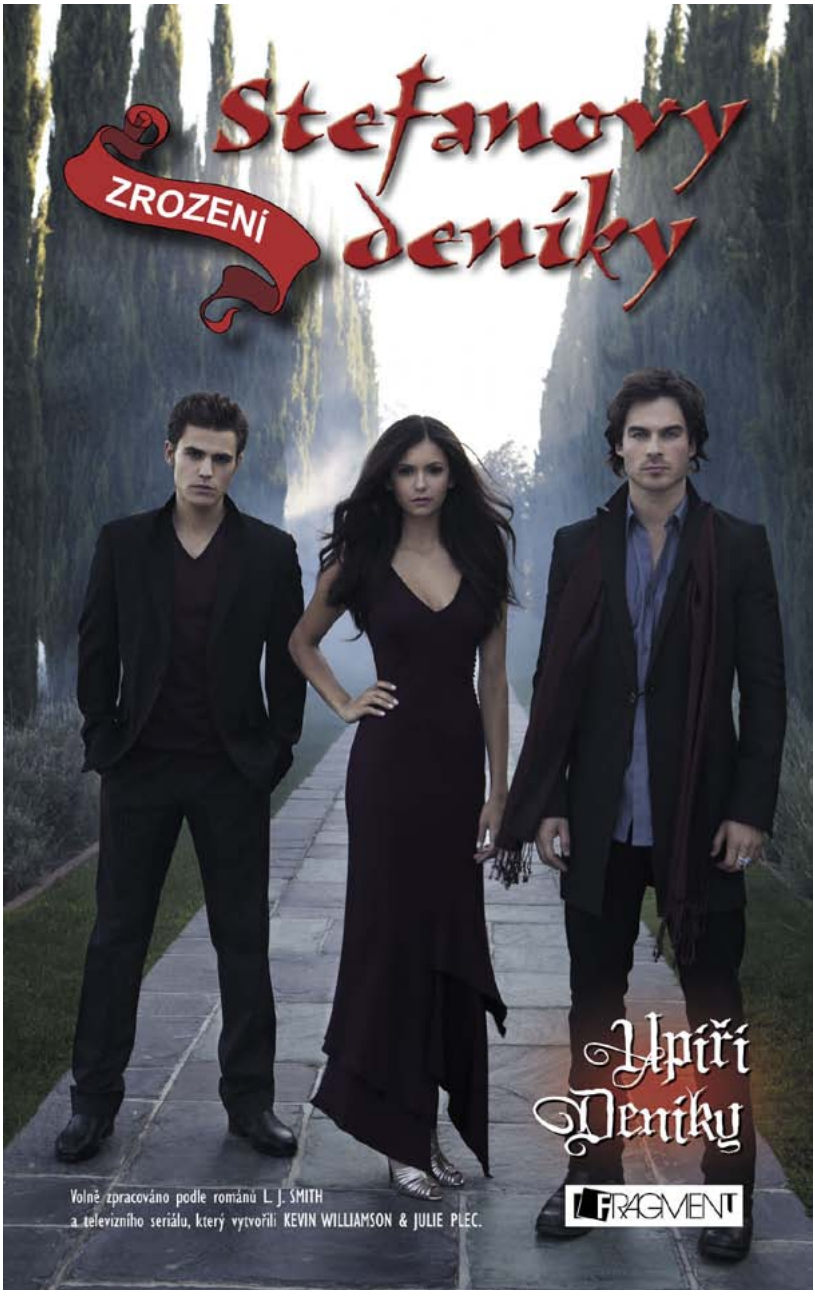
ZROZENÍ
Stefanovy deníky
Upíří Deníky
Volně zpracováno podle románů L. J. SMITH
a televizního seriálu, který vytvořili KEVIN WILLIAMSON & JULIE PLEC.
FRAGMENT

také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz

Doporučujeme další naše e-knihy:
L. J. Smith – Upíří deníky – Probuzení
L. J. Smith – Upíří deníky – Souboj
L. J. Smith – Upíří deníky – Zášť
Eden Maguire – Krásní mrtví – Jonas

Lisa J. Smith
Stefanovy deníky – Zrození – e-kniha
Copyright © Fragment, 2012

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

Úvod

Té době po půlnoci, kdy všichni lidé spí, kdy noční tvorové naslouchají jejich dechu, větří jejich krev a sledují jejich sny, se říká hodina duchů. Je to čas, kdy svět patří nám, kdy můžeme lovit, zabíjet, chránit.

V tu hodinu nejvíc dychtím po jídle. Ale musím se držet zpátky. Svůj osud můžu mít pod kontrolou jen tehdy, když budu stát stranou a budu lovit zvířata, jejichž proud krve se nikdy nezrychlí dychtivostí, jejichž srdce nebuší radostí a touha je nenutí snít. Jedině tak se můžu bránit temným silám. Kontrolovat svoji Sílu.

Proto také v noci, kdy všude kolem sebe cítím krev a vím, že bych se v tomto okamžiku mohl spojit se Silou, které jsem tak dlouho vzdoroval, a podlehnout tak věčnosti, jsem nucen psát. Když vypravuji svůj příběh, a vybavuji si při tom různé detaily, když si uvědomuji všechny

roky, jak navazují jeden na druhý jako články nekonečného řetězu, můžu se dotýkat člověka, kterým jsem kdysi býval. Jediná krev, která mi tehdy bušila v uších a kterou jsem cítil proudit v srdci, byla moje vlastní…

1.

Den, kdy se změnil můj život, začal jako každý jiný. Bylo horké srpnové odpoledne roku 1864 a bylo tak dusno, že přestaly poletovat dokonce i mouchy ve stáji. Ztichly i děti našich sluhů, které si obvykle divoce hrály a vřískaly při přebíhání od jedné činnosti ke druhé. Vzduch se ani nepohnul, jako kdyby zadržoval dlouho očekávanou bouřku. Plánoval jsem si, že jízdou na své klisně Mezzanottě strávím pár hodin ve stínu lesa nedaleko rodného domu, statku Veritas. Napakoval jsem kabelu knížkami a chystal se jednoduše zmizet.

Tohle jsem dělal skoro celé léto. Bylo mi sedmnáct a nebyla ve mně trocha klidu. Nechtělo se mi do války, jako to udělal můj bratr, ani jsem nestál o to, aby mě otec učil, jak mám spravovat naše pozemky. Každé odpoled-

ne jsem doufal v jedno: že pár hodin samoty mi pomůže pochopit, kdo jsem a čím se chci stát. Studia na chlapecké střední škole jsem skončil na jaře a otec mě přinutil odložit zápis na Virginskou univerzitu, dokud neskončí válka. Od té doby jsem uvázl ve zvláštní slepé uličce. Už jsem nebyl klukem, ještě jsem nebyl mužem, vůbec jsem netušil, co se sebou.

Nejhorší bylo, že jsem si neměl s kým povídat. Můj bratr Damon odjel do Atlanty s armádou generála Grooma, většina kamarádů z dětství buď chystala zásnuby, nebo byla někde daleko na bojišti. A otec pořád seděl ve své pracovně.

„Dneska bude vedro!“ zařval ze dveří stáje náš předák Robert. Pozoroval, jak se dva stájníci pokoušejí dát uzdu jednomu z koní, které otec koupil minulý týden na aukci.

„Jo,“ zamručel jsem. Tohle byl další problém. Sice jsem toužil po někom, s kým bych si mohl promluvit, ale když se někdo takový objevil, nestačil mi. Zoufale jsem se chtěl setkat s někým, kdo by mi rozuměl, kdo by dokázal mluvit o opravdových věcech, jako jsou knihy a život, a ne jen o počasí. Robert byl docela fajn a jeden z otcových nejspolehlivějších zaměstnanců, ale byl moc hlučný a ztřeštěný, takže i desetiminutová konverzace s ním mě vyčerpávala.

„Už se ti to doneslo?“ zeptal se Robert, nechal koně koněm a vyrazil ke mně. V duchu jsem zasténal.

Zavrtěl jsem hlavou. „Nečetl jsem noviny. Co udělal generál Groom?“ chtěl jsem vědět, ačkoliv mě hovory o válce vždycky rozčilovaly.

Robert si zastínil oči před sluncem a potřásl hlavou. „Ne, to není o válce. Jde o ty útoky na zvířata. Příbuzní v Griffinu přišli o pět kuřat. Všechny měly prokousnutý krky.“

V půli kroku jsem se zastavil a zježily se mi chlupy na zátylku. Celé léto se po okolních plantážích šířily zprávy o podivných útocích na zvířata. Obvykle šlo o malá zvířata, většinou kuřata nebo husy, jenže během posledních několika týdnů někdo – nejspíš Robert po čtyřech nebo pěti skleničkách whisky – začal vykládat, že jde o dílo zlých duchů. Já tomu nevěřil, ale bylo to další znamení, že svět už není takový, v jakém jsem vyrůstal. Všechno se měnilo, ať už jsem chtěl, nebo ne.

„Mohl je zabít toulavý pes,“ odpověděl jsem Robertovi s netrpělivým mávnutím rukou. Papouškoval jsem slova, která jsem zaslechl od otce. Říkal je Robertovi minulý týden. Zvedl se vítr a koně začali nervózně přešlapovat.

„No, potom doufám, že až se budeš jako každej den potulovat sám venku, tak tě žádnej z těch toulavejch psů nenajde.“ S těmi slovy Robert vykročil k pastvině.

Vešel jsem do chladné tmavé stáje. Pravidelný rytmus oddechování a odfrkování koní mě okamžitě uklidnil.

Ze stěny jsem sundal Mezzanottino hřeblo a začal pročesávat její jako uhel černou srst. Vděčně zařehtala.

V té chvíli se dveře stáje se skřípěním otevřely a dovnitř vstoupil otec. Jeho vysoká postava vyzařovala tak obrovskou sílu, že svým zevnějškem snadno zastrašil každého, kdo by mu chtěl zkřížit cestu. Jeho tvář byla zbrázděna vráskami, které mu jen přidávaly na autoritě. Navzdory vedru měl na sobě dopolední společenské sako.

„Stefane?“ zavolal otec a rozhlédl se po stáji. I když žil ve Veritas celé roky, do stájí skoro vůbec nechodil. Upřednostňoval, když mu koně připravili a přivedli ke dveřím.

Vylezl jsem z Mezzanottina boxu.

Otec vykročil ke konci stáje. Přejel mě pohledem a já před ním najednou pocítil rozpaky, protože jsem byl celý zpocený a špinavý. „Na tohle máme stájníky, synku.“

„Já vím,“ řekl jsem. Měl jsem pocit, že jsem ho zklamal.

„Na zábavu s koňmi musí být správný čas a správné místo. Ale pak přijde moment, kdy si chlapec přestane hrát a stane se mužem.“ Otec prudce plácl Mezzanotte do slabin. Ta si odfrkla a ustoupila dozadu.

Zatnul jsem zuby a čekal, že mi bude vyprávět, jak on, když byl v mém věku, přišel z Itálie do Virginie jen v tom, co měl na sobě. Jak se dřel, aby mohl výhodně koupit mrňavý pozemek o jednom akru, ze kterého je dnes dvousetakrová farma Veritas. Jak se rozhodl ji takhle pojmenovat, protože *veritas* je latinsky *pravda*. Naučil se

totiž, že pokud člověk hledá pravdu a bojuje proti podvodníkům, nepotřebuje v životě nic jiného.

Otec se opřel o dveře stáje. „Rosalyn Cartwrightová právě oslavila šestnácté narozeniny a hledá manžela."

„Rosalyn Cartwrightová?" opakoval jsem. Když nám bylo dvanáct, odjela Rosalyn do Richmondu, aby tam dokončila školu. Neviděl jsem ji celé věky. Byla to nenápadná dívka s nevýraznými blonďatými vlasy a hnědýma očima. Ve všech mých vzpomínkách měla na sobě hnědé šaty. Nikdy nebyla veselá a nesmála se jako Clementine Haverfordová ani neflirtovala a nebyla divoká jako Amelia Hawkeová, případně vyzývavě drzá jako Sarah Brennanová. Byla prostě jako stín v pozadí, ochotná zúčastnit se všech našich dětských dobrodružství, ale nikdy je nevymýšlela.

„Ano. Rosalyn Cartwrightová." Otec mě obšťastnil jedním ze svých řídkých úsměvů. Koutky rtů měl nepatrně zdvižené nahoru, takže kdyby ho člověk dobře neznal, myslel by si, že se šklebí. „Mluvil jsem s jejím otcem a zdá se, že to bude ideální spojení. Vždycky tě měla ráda, Stefane."

„Nevím, jestli se k sobě s Rosalyn Cartwrightovou hodíme," zamumlal jsem. Připadalo mi, že se na mě řítí stěny stáje. *Samozřejmě* že otec mluvil s panem Cartwrightem. Pan Cartwright vlastnil ve městě banku; jestli se s otcem dohodnou, nebude problém rozšířit Veritas

ještě víc. A jestliže spolu už mluvili, bylo naprosto jisté, že si Rosalyn vezmu.

„Pochopitelně že to nevíš, chlapče!“ zachechtal se otec a plácl mě po zádech. Měl nezvykle dobrou náladu. Bohužel, moje nálada se horšila s každým jeho slovem. Pevně jsem zavřel oči a doufal, že to je všechno jen zlý sen. „Žádný chlapec v tvém věku neví, co je pro něj dobré. Proto mi musíš věřit. Příští týden uspořádám večeři, kde oslavíme vaše zásnuby. Mezitím bys ji měl navštívit. Seznam se s ní. Slož jí poklonu. Nech ji, aby se do tebe zamilovala.“ Otec domluvil, vzal mě za ruku a do dlaně mi vtiskl krabičku.

A co já? Co když si nepřeju, aby se do mě zamilovala? chtělo se mi říct. Ale neudělal jsem to. Místo toho jsem strčil krabičku do zadní kapsy, aniž bych se podíval na její obsah. Pak jsem znovu věnoval pozornost Mezzanotte a začal ji hřebelcovat tak silně, že si odfrkla a rozhořčeně couvla.

„Jsem rád, že jsme si spolu popovídali, synku,“ řekl otec. Čekal bych, že si všimne, že jsem skoro nic neřekl, že si uvědomí, jak je absurdní mě žádat, abych si vzal děvče, se kterým jsem roky vůbec nepromluvil.

„Otče?“ ozval jsem se. Doufal jsem, že řekne něco, čím mě zbaví osudu, který mi přichystal.

„Myslím, že říjen bude pro svatbu nejvhodnější,“ prohlásil místo toho a pak za ním zaklaply dveře.

Zatnul jsem naštvaně zuby. V myšlenkách jsem se vrátil do dětství a vybavilo se mi, jak nás s Rosalyn postrkovali, abychom si vedle sebe sedli při rožnění a na shromážděních v kostele. Ale vynucené přátelství jednoduše nefungovalo. Jakmile jsme byli dost staří, abychom si vybrali vlastní kamarády, naše cesty se rozešly. Před deseti lety jsme měli zvláštní vztah – ignorovali jsme jeden druhého, zatímco naši rodiče se cítili šťastní. S hrůzou jsem si uvědomil, že teď spolu budeme spojeni navždycky.

2.

Už příští den odpoledne jsem seděl v salonu Cartwrightových na židli s nízkým opěradlem. Pokaždé, když jsem se zavrtěl, abych si na tvrdém sedadle udělal trochu pohodlí, ucítil jsem na sobě pohledy paní Cartwrightové, Rosalyn i jejich služebné. Bylo to, jako bych byl obraz v muzeu nebo postava z divadelní hry, která se ocitla v přijímacím pokoji. Celá místnost mi připadala spíš jako kulisy pro představení – stěží to bylo místo, kde by si člověk odpočinul. Nebo, v tomto případě, kde by si povídal. Během prvních patnácti minut po mém příjezdu jsme se rozpačitě bavili o počasí, novém obchodě ve městě a o válce.

Pak následovala dlouhá přestávka, při které bylo slyšet jen duté cinkání pletacích jehlic služebné. Znovu jsem se podíval na Rosalyn a snažil se na ní najít něco, za co

bych jí mohl složit poklonu. Měla svěží tvář s dolíčkem na bradě a malé symetrické ušní lalůčky. Pod lemem jejích šatů jsem zahlédl asi půl centimetru kotníku a podle něj jsem usoudil, že má velice křehkou postavu.

V té chvíli jsem ucítil ostrou bolest v noze. Vykřikl jsem a podíval se na podlahu. Do kůže na kotníku se mi zakousl mrňavý pes, jehož srst měla barvu mědi a byl velký asi jako krysa.

„Ach, to je Penny. Penny tě jen chtěla pozdravit, viď?“ zavrkala Rosalyn a popadla svého mazlíčka do náruče. Pes na mě celou dobu zíral a cenil zuby. Posunul jsem se na svém sedadle dozadu.

„To je, uhm, milý pes,“ prohodil jsem, ačkoliv jsem nechápal, k čemu takhle malý pes je. Předpokládal jsem, že psi by nám měli dělat společníka na lovu, ne být ozdobou, která se hodí k nábytku.

„Že ano?“ podívala se na mě nadšeně Rosalyn. „Je to moje nejlepší přítelkyně a musím říct, že mám hrůzu ji teď pouštět ven. Je tolik zpráv o zavražděných zvířatech!“

„Abych řekla pravdu, Stefane, hrozně se bojíme!“ skočila nám do řeči paní Cartwrightová a přejela si rukama po živůtku námořnicky modrých šatů. „Nechápu současný svět. My, ženy, nemůžeme ani vyjít ven.“

„Doufám, že ať je to, co chce, na nás to nezaútočí. Někdy mám strach vystrčit nohu ze dveří dokonce i za

světla," rozčílila se Rosalyn a přitiskla Penny těsně k hrudi. Pes štěkl a vyskočil jí z náruče. „Umřela bych, kdyby se jí něco stalo."

„Určitě bude v pořádku. Ostatně, ty útoky se vždycky odehrály na farmách, ne ve městě," snažil jsem se ji nejistě uklidnit.

„Stefane?" zeptala se paní Cartwrightová svým pronikavým hlasem. Stejným tónem plísnila Damona i mě, když jsme si šeptali v kostele. Šklebila se a vypadala, jako kdyby si právě kousla do citronu. „Nemyslíš, že dneska Rosalyn vypadá obzvlášť půvabně?"

„Ach ano," zalhal jsem. Rosalyn měla na sobě světle hnědé šaty, které se hodily k jejím hnědavě blonďatým vlasům. Rozpuštěné prameny jí padaly na hubená ramena. Její vzhled byl v naprostém kontrastu s přijímacím pokojem, který byl zařízený dubovým nábytkem, brokátovými židlemi a tmavými orientálními běhouny, které částečně pokrývaly naleštěnou dřevěnou podlahu. Z protějšího rohu se na mě z portrétu nad mramorovou římsou díval pan Cartwright. Na hranatém obličeji měl přísný výraz. Na rozdíl od své ženy, která měla nadváhu a červené tváře, byl pan Cartwright hrozně bledý a hubený – a vypadal trochu nebezpečně. Připomínal mi supa, kterého jsme loni v létě viděli kroužit nad bitevním polem. Nutno říct, že s ohledem na to, jak vypadali její rodiče, vyvedla se Rosalyn náramně dobře.

Rosalyn zrudla. Zavrtěl jsem se na kraji židle a ucítil krabičku v zadní kapse. Prstýnek jsem si prohlédl včera v noci, když jsem nemohl usnout. Okamžitě jsem ho poznal. Uprostřed diamantů byl smaragd, vyrobil ho nejlepší umělec v Benátkách, a až do své smrti ho nosila moje matka.

„Takže, Stefane? Co bys řekl růžové?“ přerušila moje snění Rosalyn.

„Promiň, cože?“ zeptal jsem se zmateně.

Paní Cartwrightová po mně střelila podrážděným pohledem.

„Růžové? Na tu večeři příští týden? Tvůj otec je tak milý, že ji naplánoval,“ řekla Rosalyn. Dívala se na podlahu a měla jasně rudý obličej.

„Myslím, že v růžové budeš vypadat nádherně. Budeš krásná, ať si oblékneš cokoliv,“ řekl jsem neohrabaně, jako kdybych byl herec a četl text z listu. Paní Cartwrightová se souhlasně usmála. Pes se k ní rozběhl a skočil na polštář vedle ní. Začala mu drbat kožich.

Najednou se mi zdálo, že v místnosti je hrozné horko a dusno. Paní Cartwrightová a Rosalyn měly každá jiný parfém a z jejich silné vůně se mi zatočila hlava. Nenápadně jsem se podíval do rohu na starobylé stojací hodiny. Byl jsem tu pouhých pětapadesát minut, ale zrovna tak to mohlo být padesát pět let.

Stoupl jsem si a nohy se pode mnou podlamovaly.

„Bylo milé si s vámi povídat, dámy, ale nerad bych vás zdržoval celé odpoledne."

„Děkuji," přikývla paní Cartwrightová, aniž by se zvedla z pohovky. „Maisy tě doprovodí," ukázala bradou směrem ke služebné, která podřimovala nad pletením.

Ulehčeně jsem si oddechl a opustil dům. Vzduch ochladil moji zpocenou kůži a já byl rád, že jsem nepřikázal kočímu, aby na mě čekal. Doufal jsem, že než ujdu ty dvě míle domů, pročistím si hlavu. Slunce začalo zapadat za obzor a ve vzduchu se vznášela těžká vůně zimolezu a jasmínu. Vyšel jsem na kopec a pohlédl směrem k Veritas. Cestu ke vstupním dveřím lemovaly velké vázy obklopené kvetoucími liliemi. Bílé sloupky verandy zářily v zapadajícím slunci oranžově, v dálce se jako zrcadlo blýskala hladina rybníka, a já zaslechl křik dětí, které si hrály nedaleko domků pro sluhy. To byl můj domov, a já ho miloval.

Ale nedokázal jsem si představit, že ho budu sdílet s Rosalyn. Rozzlobeně jsem zastrčil ruce do kapes a v místě, kde se cesta zatáčela, jsem kopl do kamene.

Došel jsem k příjezdové cestě a zastavil se, protože jsem uviděl neznámý kočár. Nemívali jsme moc často návštěvy, a tak jsem zvědavě pozoroval, jak bělovlasý kočí seskočil ze svého místa a otevřel dveře. Vystoupila krásná bledá žena s vodopádem tmavých kudrn. Na sobě měla rozevláté bílé šaty, které si ve štíhlém pase stáhla

broskvově zbarvenou stuhou. Na hlavě jí seděl klobouk ve stejné barvě a zakrýval jí oči.

Otočila se, jako kdyby věděla, že ji pozoruji. Proti své vůli jsem se zajíkl. Byla víc než krásná; byla nádherná. I ze vzdálenosti dvaceti kroků jsem viděl její zářící tmavé oči a růžové rty stočené do malého úsměvu. Štíhlými prsty se dotkla náhrdelníku s modrým medailonkem, který měla na krku. Uvědomil jsem si, že napodobuji její gesto. Představil jsem si její malou dlaň na své kůži.

Pak se znovu otočila. Z kočáru vystoupila další žena, nejspíš její služebná, a začala si nervózně pohrávat se sukní.

„Dobrý den!“ zavolala.

„Dobrý…,“ zaskřehotal jsem. Nadechl jsem se a ucítil opojnou vůni zázvoru a citronu.

„Jsem Katherine Pierceová. A vy?“ zeptala se laškovně. Jako kdyby věděla, že jsem z její krásy ztratil řeč. Nevěděl jsem, jestli mám být zahanbený nebo vděčný za to, že přejala iniciativu.

„Katherine,“ opakoval jsem pomalu. Už jsem si vzpomněl. Otec mi vyprávěl o svém příteli v Atlantě. Jeho sousedé zemřeli při požáru domu během útoku generála Shermana. Jediný, kdo přežil, byla šestnáctiletá dívka, která teď neměla žádné příbuzné. Otec se okamžitě nabídl, že dívku ubytuje v našem hostinském domě. Všechno bylo velice tajemné a romantické. Když mi to otec vyprávěl,

viděl jsem mu na očích, jakou má radost, že poslouží jako zachránce mladého sirotka.

„Ano," řekla a zkoumala mě pohledem. „A vy jste…"

„Stefan!" odpověděl jsem rychle. „Stefan Salvatore. Giuseppeho syn. Je mi velice líto, co se stalo s vaší rodinou."

„Děkuju," řekla. V tom okamžiku jí oči ztmavly a posmutněly. „A děkuju i za to, že vy a váš otec jste tu přijali mě i moji služebnou Emily. Nevím, co bychom si bez vás počaly."

„To je samozřejmé." Najednou jsem tu stál jako ochránce. „Budete bydlet v domku pro hosty. Chcete, abych vás tam dovedl?"

„Najdeme ho samy. Díky, Stefane Salvatore," odpověděla Katherine a vydala se za kočím, který nesl velký kufr, k domku postaveném kousek za hlavní budovou. Pak se obrátila a zadívala se na mě. „Nebo bych vám měla říkat Spasiteli Stefane?" zeptala se, mrkla a otočila se na podpatku.

Sledoval jsem, jak odchází směrem k zapadajícímu slunci. Její služebná ji následovala. V té chvíli jsem věděl, že můj život se navěky změnil.

3.

21. srpna 1864

Nemůžu na ni přestat myslet. Dokonce jsem ani nenapsal její jméno; neodvážil jsem se. Je krásná, úchvatná, jedinečná. Když jsem s Rosalyn, jsem Giuseppeho syn, Salvatorův kluk, v podstatě zaměnitelný s Damonem. Je mi jasné, že by Cartwrightovým ani trošku nevadilo, kdyby byl na mém místě on. Ale otec věděl, že Damon by na to nikdy nepřistoupil, a byl si jistý, že já budu souhlasit, tak jako vždycky.

Avšak když jsem ji uviděl, její pružnou postavu, rudé rty, oči, ve kterých byl zároveň oheň, smutek a smích… stal jsem se konečně sám sebou, jen Stefanem Salvatorem.

Musím být silný. Musím ji brát jako sestru. Musím se zamilovat do ženy, která se má stát mojí ženou.

Mám ale obavy, že už je moc pozdě.

Rosalyn Salvatorová honilo se mi v hlavě příští den. Odcházel jsem z domova, abych splnil svoji povinnost a podruhé navštívil své budoucí příbuzné, a v duchu si při tom ta slova opakoval. Představil jsem si, jak žiju s Rosalyn v domě pro hosty – nebo možná v nějakém menším sídle, které pro nás nechá postavit otec jako svatební dar. Já budu celý den pracovat, zkoumat s otcem účetní knihy v jeho nevětrané pracovně, zatímco ona se bude starat o děti. Snažil jsem se, aby mě to vzrušovalo, ale cítil jsem jen, jak mi v žilách tuhne hrůzou krev.

Kráčel jsem po široké cestě u Veritas a toužebně se díval k domku pro hosty. Katherine jsem neviděl od jejího příjezdu včera odpoledne. Otec poslal Alfreda, aby ji pozval na večeři, ale ona odmítla. Celý večer jsem strávil u okna a pozoroval domek, avšak vůbec jsem neviděl, že by uvnitř blikala svíčka. Kdybych nevěděl, že se tam s Emily nastěhovaly, myslel bych si, že dům je prázdný. Nakonec jsem šel spát. Celou dobu jsem si dělal starosti, co Katherine dělá a jestli nepotřebuje povzbudit.

Odtrhl jsem oči od zatažených závěsů v prvním patře a vykročil po příjezdové cestě. Byla ztvrdlá a rozpraskaná; potřebovali bychom, aby pořádně zapršelo. Vůbec nefoukal vítr a nepohnul se ani lísteček. Kam jsem dohlédl, nebylo vidět živou duši. Přesto se mi ježily vlasy vzadu na krku a já měl nepříjemný pocit, že tu se mnou někdo je.

Vtom se mi vybavilo Robertovo varování, abych se nepotuloval sám.

„Hej?“ zavolal jsem a otočil se.

Trhl jsem sebou. Jen pár metrů za mnou, opřená o sochu jednoho z andělů, co lemovaly cestu, stála Katherine. Na hlavě měla bílý čepec, který měl chránit její slonovinově bílou pokožku, a na sobě bílé šaty s malinkými poupaty růží. Navzdory vedru se její kůže zdála ledová jako hladina rybníka v prosincovém ránu.

Usmála se na mě a ukázala perfektně rovné bílé zuby. „Doufala jsem, že mě provedete po okolí, ale jak vidím, jste zadaný jinde.“

Při slově „zadaný“ se mi rozbušilo srdce a krabička s prstýnkem v zadní kapse byla najednou těžká jako olovo. „Nejsem… ne. Chtěl jsem říct,“ zajíkal jsem se, „že můžu zůstat.“

„Nesmysl,“ zavrtěla hlavou. „Už jste mi s otcem poskytli ubytování. Nebudu vás ještě okrádat o čas,“ vytáhla do výšky tmavé obočí.

Nikdy před tím jsem nemluvil s dívkou, která se chovala tak nenuceně a byla tak sebejistá. Najednou jsem ucítil nutkání vyndat prstýnek ze zadní kapsy, padnout na kolena a nabídnout ho Katherine. Ale pak jsem si vzpomněl na otce a přinutil se nechat ruku na místě.

„Můžu se k vám přidat, aspoň kousek?“ zeptala se Katherine a houpala slunečníkem sem tam.

Připojila se ke mně a vyrazili jsme po silnici. Pořád jsem se ohlížel doprava i doleva. Divil jsem se, jak je možné, že není nervózní, když jde na procházku s mužem. Nejspíš proto, že je sirotek a úplně sama na světě. Ať už bylo důvodem cokoli, byl jsem za to vděčný.

Zvedl se lehký vítr, já vdechoval její citronově-zázvorovou vůni a měl jsem pocit, že bych mohl přímo tady, vedle Katherine, umřít štěstím. Její přítomnost mi připomínala, že na světě existují krása a láska, i když já je mít nemohl.

„Myslím, že vám budu říkat Tichý Stefan," řekla Katherine, když jsme procházeli skupinou dubů, které rostly na cestě mezi městečkem Mystic Falls a plantážemi a statky v jeho okolí.

„Promiňte…" začal jsem. Bál jsem se, že jí jsem stejně lhostejný jako Rosalyn mně. „Do Mystic Falls nepřijde moc cizinců. Pro mě je těžké mluvit s někým, koho pořádně neznám. Nerad bych vás nudil. Ve srovnání s Atlantou vám Mystic Falls určitě připadá trochu nudné." V okamžiku, kdy jsem ta slova vypustil z pusy, jsem ucítil rozpaky. V Atlantě zemřeli její rodiče, a já se chovám, jako kdyby měla být nadšená tamním životem. Odkašlal jsem si. „Chtěl jsem říct, ne že byste neměla být ráda, že jste odtamtud odjela."

Katherine se usmála. „Děkuji, Stefane. Jste milý." Z jejího tónu bylo jasné, že tohle téma nechce dál probírat.

Chvíli jsme pokračovali beze slov. Schválně jsem dělal krátké kroky, aby mi stačila. Pak, nevím jestli náhodou nebo úmyslně, Katherine zavadila prsty o moji ruku. I v tom vedru byly studené jako led. „Jen abys věděl," řekla, „*nic* na tobě mi nepřipadá nudné."

Celé tělo mi vzplálo jako oheň. Díval jsem se na cestu, jako kdybych se snažil zjistit, kudy by bylo nejlepší jít. Ve skutečnosti jsem nechtěl, aby si Katherine všimla, jak se červenám. Prsten v zadní kapse mi připadal těžší než kdy jindy.

Otočil jsem se ke Katherine. Vlastně jsem si nebyl jistý, co jí řeknu. Ale ona vedle mě nebyla.

„Katherine?" zavolal jsem. Zastínil jsem si oči před sluncem a čekal, že se za některým keřem u cesty ozve její zvonivý smích. Slyšel jsem však jen ozvěnu vlastního hlasu. Byla pryč.

4.

Toho dne jsem se u Cartwrightových nezastavil. Místo toho jsem prohledával cestu a v hrůze, že Katherine zatáhla nějaká neviditelná ruka do lesa, jsem běžel dvě míle zpátky ke statku. Možná to byl stejný tvor, který terorizoval okolní plantáže.

Když jsem dorazil domů, našel jsem ji, jak sedí na terase na houpačce, povídá si se služebnou a před sebou má orosenou sklenici s limonádou. Byla bledá a oči měla ospalé, jako kdyby vůbec neběžela. Jak se sem mohla tak rychle dostat? Nejradši bych se k ní vrhl a zeptal se jí, ale vypadal bych jako blázen, kterému se v hlavě honí divné myšlenky.

Vtom Katherine zvedla hlavu a zastínila si oči. „Tak brzy zpátky?“ zavolala, jako kdyby byla překvapená, že mě vidí. Němě jsem přikývl, zatímco ona sklouzla z houpačky a zmizela v domě.